

Arrest

nr. 333 814 van 3 oktober 2025
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. VANGOIDSENHOVEN
Interleuvenlaan 62
3001 HEVERLEE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 11 april 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 maart 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 juni 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 augustus 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. FLORIO.

Gehoord de opmerkingen van verzoekster en zijn advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat E. VANGOIDSENHOVEN.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart de Iraakse nationaliteit te hebben en België te zijn binnengekomen op 5 januari 2023, dient op 5 januari 2023 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Nadat een vragenlijst wordt ingevuld en ondertekend, wordt het dossier van verzoeker op 20 september 2023 door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS), waar verzoekster gehoord wordt op 6 februari 2025.

1.3. Op 6 maart 2025 neemt de commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die aangetekend wordt verstuurd op 10 maart 2025 en luidt als volgt:

“ A. Feitenrelaas

U, [A.S.A.A.], verklaarde over de Irakese nationaliteit te beschikken, de Yezidi etniciteit te hebben en een Yezidi van religie te zijn. U bent geboren op [...] in het dorp Khanasor, gelegen in het district Sinjar binnen de provincie Ninewa. U woonde samen met uw ouders, drie broers en drie zussen.

In augustus van 2014 kwam Daesh (IS) naar uw regio. U en uw familie vluchtten naar de berg waar jullie gedurende zes à zeven dagen verbleven vooraleer jullie een veilige uitweg vonden. Jullie werden naar het vluchtelingenkamp Sharya gebracht in de provincie Duhok. Een broer en zus van u verlieten Irak om naar Duitsland te gaan, waar ze op heden wonen. U en uw overige gezinsleden bleven in Sharya wonen.

Uit angst dat u en de Yezidi's opnieuw het slachtoffer zullen worden van vervolging besloten uw ouders u weg te sturen uit Irak.

U verliet Irak op 23 december 2022 en reisde via Turkije en onbekende landen naar België. Op 5 januari 2023 diende u een verzoek om internationale bescherming in te België.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legde u uw originele identiteitskaart en origineel nationaliteitsbewijs voor.

Op 17 februari 2025 werden via uw advocaat nog verschillende stukken ter staving van uw verblijf in het vluchtelingenkamp Sharya overgemaakt.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het CGVS evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden aan u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

*Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ierland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats **uw verantwoordelijkheid en plicht** om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.*

Deze samenwerkingsplicht in hoofde van het CGVS bestaat er in de eerste plaats in dat het CGVS nauwkeurige en actuele informatie verzamelt over de algemene omstandigheden in het land van herkomst (HvJ, C-277/11, M.M. t. Ierland, 2012, §§ 65-68; EHRM, J.K. e.a. t. Zweden, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 98). Dit vloeit logischerwijze voort uit het feit dat het doel van de procedure voor de toekenning van internationale bescherming er in bestaat na te gaan of een verzoeker al dan niet nood heeft aan internationale bescherming, en bij de beoordeling van deze beschermingsnood niet alleen rekening moet worden gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, maar ook met algemene omstandigheden in het land van oorsprong op het tijdstip waarop een beslissing wordt genomen (artikel 48/6, § 5 Vw.).

*Wat de persoonlijke omstandigheden betreft, spreekt het voor zich en wijst ook het EHRM er op dat een **verzoeker in wezen de enige partij is die in staat is om informatie over zijn persoonlijke omstandigheden te verschaffen**. Bijgevolg rust de bewijslast, voor wat de individuele omstandigheden betreft, in beginsel op de schouders van de verzoeker, die zo spoedig mogelijk alle elementen ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming dient neer te leggen (EHRM, J.K. e.a. t. Zweden, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 96).*

*In het licht van het voorgaande en overeenkomstig artikel 48/6, § 1, eerste lid Vw. bent u derhalve verplicht om van bij aanvang van de procedure uw volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over uw verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan u is om de nodige feiten en **relevante elementen** aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze relevante elementen omvatten luidens artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet onder meer, doch niet uitsluitend, uw verklaringen en alle documentatie of stukken in uw bezit met betrekking tot uw identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en **plaats(en) van eerder verblijf**, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom u een verzoek indient.*

Niettegenstaande u bij de aanvang van uw persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (CGVS, p. 2) blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde regio van herkomst in Irak. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw herkomst kan niet genoeg benadrukt worden. De werkelijke streek van herkomst is van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het is immers de regio van herkomst in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zal onderzocht worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een verzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden. Een verzoeker die over zijn eerdere verblijfplaatsen ongeloofwaardige verklaringen aflegt en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te stellen dat hij ook werkelijk afkomstig is uit een streek waar er een risico op ernstige schade bestaat en of hij niet de mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar geen zo een risico bestaat, maakt bovendien niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

In casu werd vastgesteld dat u niet aannemelijk hebt gemaakt afkomstig te zijn uit het dorp Khanasor, gelegen in het district Sinjar van de Iraakse provincie Ninewa (CGVS, p. 6). Uw kennis met betrekking tot Khanasor is immers erg beperkt, hetgeen niet te rijmen valt met de bewering dat u daar van uw geboorte tot 2014 gewoond hebt, alsook school gelopen hebt (CGVS, p. 4, 6, 7).

Het is onder meer opvallend dat u weinig tot niks spontaan kan vertellen over Khanasor. U stelt simpelweg dat Khanasor een gewoon dorp is waar niks speciaal was en waar evenmin plekken zijn die iedereen kent die er woont. Speciale plekken voor Yezidi's, zoals een schrijn ofzo, waren er evenmin. Yezidi's hoefden niet naar een speciale plek te gaan om te bidden of iets religieus te doen. Ze konden gewoon alles thuis doen (CGVS, p. 7). Dergelijke verklaringen van u zijn echter erg merkwaardig gelet op het feit dat er wel degelijk vele Yezidi schrijnen aanwezig zijn in Sinjar district (Administratief dossier – Blauwe map, stuk 1). Zo is er bijvoorbeeld de Sharfadin tempel wat naast Lalish (Lalish werd door u vermeld maar ligt niet in Sinjar) ook als één van de heiligste plekken beschouwd wordt voor de Yezidi's (Administratief dossier – Blauwe map, stuk 1). Deze tempel lag slechts op een halfuurtje rijden van Khanasor (Administratief dossier – Blauwe map, stuk 3).

Voorts benoemen wat de naam van de school was waar u naartoe bent geweest kon u evenmin (CGVS, p. 7). Nochtans blijkt dat u tot de eerste graad van het secundair onderwijs naar school bent gegaan en naast student zijn niet gewerkt hebt (Administratief dossier – Verklaring DVZ, 11 & 12). Dat u niet langer de naam van de school zou weten, daar dit lang geleden is, lijkt dan ook weinig aannemelijk (CGVS, p. 7). Te meer dat uw vader destijds een schooldirecteur was, kan men redelijkerwijze verwachten dat u zich de naam van uw school zou herinneren (CGVS, p.8). Ook deze vaststelling wijst erop dat u weinig tot geen affiniteit hebt met Khanasor, de plek waar u naar verluidt een kwarteeuw gewoond zou hebben, wat mede afbreuk doet aan uw geloofwaardigheid.

Daarnaast kon u ook niet inschatten hoeveel mensen ongeveer in Khanasor woonden vooraleer uw vertrek vandaar (CGVS, p. 7).

Tevens uw geografische kennis van Khanasor en de omliggende regio doet de wenkbrauwen fronsen. Immers verklaart u dat er verschillende dorpen rond Khanasor liggen, doch gevraagd naar de namen van deze dorpen kan u enkel Sinoun opnoemen en de stad Sinjar, hetgeen u op een halfuur rijden van elkaar situeerde (CGVS, p. 7-8). Dit laatste klopt echter niet. Immers ligt Sinjar mountain tussen Sinoun en Sinjar stad waardoor de afstand tussenbeide veel groter is (Administratief dossier – Blauwe map, stuk 3).

Daarnaast is het opmerkelijk dat u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) liet optekenen bij uw 'reisweg' dat u vanuit uw geboorteplaats Erbil, de hoofdstad van Iraaks-Koerdistan, vertrokken bent (Administratief dossier – Verklaring DVZ, 42). Dat u toen de stad Erbil als geboorteplaats vermeldde, in de plaats van het dorp Khanasor, mag ten eerste verbazen, te meer Khanasor zich bovendien ook nog in een totaal andere provincie bevindt. Dit en voorgaande vaststellingen doen dan ook vermoeden dat u geen klare wijn schenkt met betrekking tot uw beweerde regio van herkomst. Het is immers weinig waarschijnlijk dat iemand die beweert maar liefst 25 jaar lang op één plek gewoond zou hebben danig weinig kan vertellen hierover.

Voorts wordt de geloofwaardigheid van uw beweerde herkomst ondergraafd door uw oppervlakkige verklaringen met betrekking tot hetgeen u meegemaakt zou hebben in augustus 2014, zijnde de vlucht van Daesh in Sinjar. Uw verklaringen omtrent de gebeurtenissen die plaatsvonden toen Daesh de Yezidi's in Sinjar aanviel zijn namelijk erg oppervlakkig en vaag, dit terwijl u beweert erbij geweest te zijn (CGVS, p. 6). Immers toen u gevraagd werd in detail te vertellen wat precies gebeurd was in 2014 verklaarde u slechts weggelopen te zijn en naar de bergen gegaan te zijn waar jullie vervolgens verschillende dagen verstopt zaten. Tevens liet u optekenen dat toen veel mensen genomen en gedood werden, en dat veel kinderen stierven op de berg omdat ze niks te eten hadden (CGVS, p. 6). Dat dit slechts het enige is wat u kon vertellen is zeer merkwaardig daar u ten tijde van de gebeurtenissen reeds 25 jaar oud was (CGVS, p. 4). Bijgevolg werd u nogmaals gevraagd in detail te vertellen wat gebeurd was in 2014. Echter naast het herhalen van hetgeen u reeds gezegd had kon u niet veel meer vertellen. U voegde er wel nog aan toe dat het één à twee uur 's nachts was toen ze kwamen, dat het erg warm was en dat velen geen schoenen aan hadden toen ze aan het vluchten waren (CGVS, p. 11).

Aangezien uw verklaringen aangaande de gebeurtenissen in augustus 2014 nog steeds beknopt waren werden u verschillende vragen gesteld zodoende de geloofwaardigheid van uw bewering als zou u erbij geweest zijn toen Daesh Sinjar aanviel na te gaan. Hoewel u de mogelijkheid kreeg om uw betrokkenheid bij de gebeurtenissen aannemelijk te maken kwamen hier enkele opmerkelijke zaken uit naar voren. Immers hebt u geen weet van hulppakketten die geboden werden. Integendeel, u beweert dat er niks van hulp was (CGVS, p. 11). Nochtans blijkt uit beschikbare informatie (Administratief dossier – Blauwe map, stuk 2) dat er wel degelijk hulp geboden werd in de vorm van bevoorradingspakketten die gedropt werden door het leger van de Verenigde Staten.

Dat u voorts geen weet hebt hoe het kwam dat jullie de berg konden verlaten mag eveneens de nodige verbazing wekken, temeer u stelt dat alle dorpen rond de berg bezet waren door Daesh. U verklaart simpelweg gewoon andere mensen gevolgd te hebben en zo in staat geweest zijn om de berg te verlaten (CGVS, p. 12). Gevraagd of jullie van buitenaf geholpen werden om te kunnen vertrekken vandaar stelt u van niet (CGVS, p. 12). Echter blijkt uit eerder genoemde beschikbare informatie (Administratief dossier – Blauwe map, stuk 2) dat de Verenigde Staten doelgerichte bombardementen uitvoerden op IS-leden. Alsook hebben de Koerdische PKK en YPG strijdkrachten de belegering van Daesh doorbroken waardoor een veilig doorgang gecreëerd kon worden voor de Yezidi's om Sinjar berg te kunnen verlaten. Dat u geen enkele weet hebt van de hulp die ervoor gezorgd heeft dat de Yezidi's veilig konden ontkomen is bijzonder onlogisch indien u werkelijk één van degenen bent die uw leven aan hen te danken heeft. Dit doet dan ook veeleer vermoeden dat u helemaal geen slachtoffer was van de aanval op de Yezidi's door Daesh in 2014.

Verdere doorleefde of geloofwaardige verklaringen met betrekking tot voorgaande gebeurtenissen kon u evenmin afleggen. Immers gevraagd of er bepaalde personen de leiding namen op de berg stelde u dat dit niet het geval was. Jullie volgden elkaar maar gewoon (CGVS, p. 12).

Persoonlijke anekdotes aangaande wat u meegemaakt hebt waren er eveneens niet. U herhaalde nogmaals dat jullie riskeerden gedood te worden, gevangen genomen werden, moesten weglopen,... (CGVS, p. 12). Dat u echter niks nieuw, vanuit uw eigen ervaring of beleving, kon aanbrengen is opvallend indien u werkelijk deel uitgemaakt zou hebben van dergelijke, traumatiserende, gebeurtenissen.

Nadat u de berg was afgegaan verklaarde u bij een weg gekomen te zijn. Benoemen welke weg dit was kon u evenmin (CGVS, p. 12). Vervolgens verklaarde u onmiddellijk naar het vluchtelingenkamp Sharya gebracht te zijn. Doch hebt u tegelijkertijd geen flauw benul wie jullie naar dit kamp gebracht heeft en hoelang jullie er dan over gedaan hebben om tot dit kamp te geraken (CGVS, p. 12-13).

Bovendien liet u aanvankelijk bij de DVZ optekenen Sinjar verlaten te hebben in augustus 2013, hetgeen eveneens vreemd mag heten aangezien u nu wel klaarblijkelijk weet dat Daesh pas in 2014 Sinjar aanviel (Administratief dossier – Verklaring DVZ, 10; CGVS, p. 6).

Gelet op voorgaande verklaringen maakt u geenszins aannemelijk afkomstig te zijn uit Khanasor, gelegen in het district Sinjar. Evenmin weet het te overtuigen dat u één van de Yezidi's geweest zou zijn die het doelwit waren van Daesh in augustus 2014.

De identiteitsdocumenten die u voorlegt, zijnde uw identiteitskaart en nationaliteitsbewijs (Administratief dossier – Groene map, stuk 1 & 2), zijn niet van dien aard bovenstaande conclusie om te buigen. Uit beschikbare informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt dat corruptie en documentenfraude wijdverbreid is in Irak, waardoor allerhande Iraakse documenten tegen betaling verkregen kunnen worden (Administratief dossier – Blauwe map, stuk 4). De bewijswaarde van dergelijke stukken is dan ook erg gering waardoor het uw verklaringen an sich zijn die dienen te overtuigen, in casu quod non.

Verder komt uit het persoonlijk onderhoud concreet naar voren dat u in Irak vervolging als Yezidi vreest en dat jullie te maken krijgen met discriminatie (CGVS, p. 10, 16). U slaagt er echter niet in om desbetreffende elementen in concreto aan te tonen waardoor het CGVS niet kan concluderen dat er in uw geval sprake is van een gegronde vrees voor vervolging.

Immers op aanraden van uw ouders verliet u het land. Uw ouders waren, net zoals uzelf, bang dat u in de toekomst net zoals veel Yezidi vrouwen en meisjes verkocht en verkracht zou worden (CGVS, p. 15). Deze vrees van uwentwege is echter louter hypothetisch. Immers gevraagd door wie, stelt u dat ze onder de naam van Daesh naar jullie kwamen en dat men de volgende keer onder een andere naam kan komen (CGVS, p. 10). U brengt echter geen enkel persoonlijk en/of actueel feit of element aan op basis waarvan het CGVS zou kunnen oordelen dat er in uw geval sprake zou zijn van een persoonsgerichte vrees omwille van uw etnie en religie. U spreekt in algemene bewoordingen zonder concrete en/of individuele elementen aan te halen.

In het kader van de beoordeling van het risico op vervolging in geval van terugkeer van een Yezidi naar Irak wijst het EUAA er in haar meest recente aanbevelingen op dat rekening moet worden gehouden met verschillende risicofactoren, waaronder de regio van herkomst, het geslacht en de perceptie van de familie/gemeenschap, het bezit van documenten en alle andere specifieke kenmerken eigen aan de persoon (zie het **EUAA COI Report Iraq – Country Guidance** van november 2024, te raadplegen op het volgende adres: <https://euaa.europa.eu/country-guidance-iraq-2024>). In dezelfde aanbevelingen komt het EUAA tot de conclusie dat er geen sprake is van systematische vervolging van de Yezidi's in Irak en dat het daarom noodzakelijk is dat elke Yezidi een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève bewijst. Ten slotte beveelt het UNHCR nergens in zijn rapport van januari 2024 aan, de hoedanigheid van vluchteling aan een lid van een religieuze minderheid te erkennen louter op basis van het feit dat hij tot die minderheid behoort, en dringt het aan op de noodzaak om persoonlijke omstandigheden aan te tonen.

Het is echter noodzakelijk vast te stellen dat uw verklaringen niet aan deze voorwaarde voldoen.

Immers is uw vrees louter hypothetisch daar u geen concrete elementen aanbrengt waaruit zou blijken dat Yezidi's opnieuw het slachtoffer zullen worden van vervolging in Irak (zie supra).

Bovendien, zoals reeds opgemerkt, is het van cruciaal belang zicht te bieden op uw werkelijke herkomst en plaatsen van eerder verblijf zodoende uw nood aan internationale bescherming te kunnen bepalen. U bent er echter niet in geslaagd aannemelijk te maken afkomstig te zijn uit Khanasor, gelegen in het district Sinjar (zie supra).

Alsook dient aangestipt te worden dat u er evenmin in geslaagd bent aannemelijk te maken dat u verbleven zou hebben in het vluchtelingenkamp Shariya. Uw verklaringen liggen namelijk niet in lijn met beschikbare informatie over het kamp.

Zo is het vooreerst merkwaardig dat u stelde onmiddellijk na uw vertrek uit Sinjar, in augustus 2014, naar dit kamp gebracht geweest te zijn (CGVS, p. 12). Nochtans blijkt uit de beschikbare informatie dat dit kamp pas geopend werd op 10 november 2014 (Administratief dossier – Blauwe map, stuk 5).

Voorts mag het ook de nodige verbazing wekken dat u niet weet wie het kamp opgericht heeft (CGVS, p. 14). Nochtans kan van iemand die daar beweert gewoond te hebben van 2014 tot 2023 verwacht worden dat deze dit maar al te goed zou weten. Immers blijkt dat dit kamp opgericht werd door de Koerdische regionale overheid met financiële steun van de Turkse hulporganisatie AFAD (Administratief dossier – Blauwe map, stuk 6).

Dat u trouwens stelde dat er geen school was in het kamp mag ook vreemd heten. Immers blijkt uit beschikbare informatie dat er wel degelijk scholen waren in het kamp (Administratief dossier – Blauwe map, stuk 5 & 7).

Tevens uw opsomming van de hulporganisaties die betrokken waren bij het kamp doen de wenkbrauwen fronsen. Immers liet u optekenen dat UNESCO, JRS en IOM organisaties waren die jullie hielpen (CGVS, p. 13). Echter blijkt uit de beschikbare informatie dat, hoewel de door u genoemde organisaties mogelijks ook

enigszins betrokken waren bij het kamp, UNICEF, DoE, BCF, Medair, UPP, UNHCR, Harikar en Save the Children hulporganisaties waren die aanwezig waren in het kamp (Administratief dossier – Blauwe map, stuk 5). Dat uzelf geen enkel van deze organisaties kon benoemen is merkwaardig indien u werkelijk hulp ontvangen zou hebben van hen als ontheemde vluchteling in dit kamp.

De stukken die u, via uw advocaat, op 17 februari 2025 nog liet overmaken aan het CGVS zijn niet van dien aard om het CGVS te overtuigen van uw beweerde verblijf in het vluchtelingenkamp Sharya (Administratief dossier – Groene map, stuk 3). Immers blijkt nergens uit de door u voorgelegde documenten dat u daar werkelijk gewoond zou hebben. Zo staat u op geen enkel ogenblik op de foto met de man aan wie de documenten toebehoren, noch kan vastgesteld worden waar de foto's genomen werden en onder welke omstandigheden. De brief van het ministerie van migratie en ontheemding, die eveneens tussen de voorgelegde stavingstukken zit, heeft een gesolliciteerd karakter aangezien dit pas opgevraagd werd na uw persoonlijk onderhoud op het CGVS. Zoals eerder opgemerkt hebben dergelijke stukken weinig bewijswaarde gelet op de hoge graad van corruptie en documentenfraude die heerst in Irak (Administratief dossier – Blauwe map, stuk 4). Gelet op uw verklaringen laat u het CGVS in het ongewisse over u werkelijke eerdere verblijfsplaatsen alvorens uw komst naar België.

Gezien het geheel van bovenstaande dient te worden besloten dat u het CGVS niet heeft weten te overtuigen van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging, in de zin van de Vluchtelingenconventie.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt omwille van de algemene veiligheidssituatie in het land van herkomst. Artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat vele Irakezen binnen Irak verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland). De geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaats(en) vormen derhalve niet noodzakelijk de (actuele) plaats of regio van herkomst. Het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen Irak is dan ook essentieel, vermits er op grond van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien een verzoeker afkomstig is uit een regio waar er geen risico op ernstige schade aanwezig is of als de verzoeker over de mogelijkheid beschikt zich in zo'n regio te vestigen.

Het aantonen van uw plaatsen van eerder verblijf vóór uw komst naar België is daarenboven ook in een ander opzicht cruciaal voor de beoordeling van uw nood aan internationale bescherming. Bij een jarenlang verblijf in het buitenland valt immers niet uit te sluiten dat u reeds in een derde land reële bescherming geniet in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 1° Vw., of dat dit land als een veilig derde land in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 2° Vw. kan beschouwd worden, waardoor de noodzaak aan en het recht op een subsidiaire beschermingsstatus in België komen te vervallen.

Rekening houdend met het gegeven dat het geweldsniveau en de impact van het conflict in Irak regionaal significant verschillend is (zie **EUAA Country of Origin Report Iraq: Security situation van mei 2024**, beschikbaar op https://www.cgva.be/sites/default/files/rapporten/euaa_coi_report_iraq_security_situation_20240523.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>), en het gegeven dat vele Irakezen binnen Irak om diverse redenen migreren naar andere regio's, kan u, met betrekking tot de vraag of u bij terugkeer een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar uw Iraakse nationaliteit, doch moet u enig verband met uw persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist (RvS 26 mei 2009, nr. 193.523). U bent er met andere woorden toe gehouden om zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon te leveren door duidelijkheid te scheppen over uw beweerde plaatsen van eerder verblijf binnen en buiten Irak.

U werd daarom tijdens het persoonlijk onderhoud op de zetel van het CGVS uitdrukkelijk gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielerzoeken, reisroutes en reisdocumenten. U werd tijdens het persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk geconfronteerd met de vaststelling dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw voorgehouden beweerde regio van herkomst in Irak. Niettemin bleef u volharden in uw verklaringen met betrekking tot uw beweerde herkomst (CGVS, p. 14).

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België. Desondanks het feit dat het CGVS u uitgebreid de kans heeft geboden hierover

klaarheid te scheppen, blijft u ook na confrontatie met de bevindingen van het CGVS volharden in uw verklaringen, dit door te stellen dat u nog bewijzen ging overmaken ter staving van uw verblijfsplaatsen in Irak. Echter moet opgemerkt worden dat u geen enkel bewijsstuk hebt overgemaakt binnen de vooropgestelde termijn (CGVS, p. 14, 16-17).

Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over waar u voor uw aankomst in België in Irak of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u bij een terugkeer naar Irak een reëel risico op ernstige schade loopt.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat het niet aan het CGVS toekomt om te speculeren over uw verblijfplaatsen binnen en buiten Irak, noch over het element of u afkomstig bent van een regio waar geen risico aanwezig is (RvV 9 juni 2017, nr. 188 193). De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen moet evenmin bewijzen dat uw verklaringen over uw persoonlijke omstandigheden onwaar zouden zijn, en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Het is daarentegen uw taak om uw verzoek om internationale bescherming te staven en dit geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. Het komt bijgevolg aan u toe om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle elementen die de met het onderzoek van het verzoek belaste instantie relevant acht voor de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming, aan te reiken. Uit wat voorafgaat blijkt dat u hierin manifest faalt.

Het CGVS erkent dat het een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door u aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het ertoe gehouden is na te gaan of er onder de door u aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient evenwel besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

In een eerste middel voert verzoekster een schending aan van artikel 1, A, (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de beginselen van behoorlijk bestuur, inzonderheid van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 62, 57/7 en 48/3 t.e.m. 48/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 3 *juncto* 13 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), van artikel 24.2 van het Handvest van Grondrechten van de Europese Unie, van artikel 4 van richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (Kwalificatierichtlijn) en van de samenwerkingsplicht.

Verzoekster betoogt dat er geen betwisting is dat zij etnisch en religieus Yezidi is afkomstig uit Irak .

Zij stelt dat de commissaris-generaal enkel vroeg naar bekende plaatsen in het dorp en dat wat speciaal is, varieert afhankelijk van de verzoeker en diens profiel. Zij stelt dat de commissaris-generaal al snel over andere onderwerpen sprak en dat zij niet meer teruggekomen is op haar vraag om over het dorp te vertellen. Volgens haar heeft zij aldus de kans niet gehad om zelf zaken aan te halen over haar leven in het dorp en leidde de vraag tot verwarring. Zij verwijt de commissaris-generaal geen duidelijkheid te verstrekken, waardoor zij vaak verloren loopt in de vragen. Zij meent dat de vraagstelling haar profiel overstijgt en dat zij pas inhoudelijk kan antwoorden wanneer er concretere vragen worden gesteld. Zij werpt op dat elke diepere en verregaande bevraging ontbreekt wanneer zij wel correcte antwoorden verstrekt. Voorts benadrukt zij dat

zij haar dorp nooit verlaten heeft en dat zij in de beslotenheid van haar eigen gemeenschap leefde. Zij verwijt de commissaris-generaal haar socio-economische situatie en familiale situatie in het dorp niet te bevragen.

Zij merkt op dat zij de vraag kreeg of er zich heilige plaatsen in haar dorp bevonden, waarop zij ontkennend geantwoord heeft. Zij stelt dat de commissaris-generaal haar nooit gevraagd heeft over schrijven buiten het dorp.

Daarnaast meent zij dat het voor ongeschoolde mensen bijzonder moeilijk is om het aantal inwoners in een dorp in getallen uit te drukken. Volgens haar zijn dergelijke vragen allerm minst een goede parameter om haar herkomstregio te beoordelen.

Zij stelt dat zij de naam van haar school niet herinnerde omdat zij amper naar school gegaan is. Volgens haar laat de commissaris-generaal na om dit element in rekening te brengen. Zij stipt ook aan dat haar vader niet de schooldirecteur van haar school was, maar wel deze van een andere school in haar dorp. Gezien zij niet dieper bevrraagd werd over de professionele activiteiten van haar vader, zouden haar antwoorden voor dubbele interpretatie vatbaar zijn en foutief geïnterpreteerd worden.

Zij beklemtoont dat zij geen afstanden kan inschatten omdat zij nooit een rijbewijs gehad heeft en zij nooit in Sinjar geweest is. Zij verwijt de commissaris-generaal geen bijkomende vragen te stellen over andere geografische topics.

Aangaande de tegenstrijdigheden in haar verklaringen bij de DVZ en bij het CGVS voert zij aan dat haar verklaringen bij de DVZ haar nooit door een tolk werden voorgelezen, waardoor zij dit niet heeft kunnen verifiëren en eventuele fouten haar niet verweten kunnen worden. Zij legt uit dat zij via Erbil is gereisd, maar niet dat Erbil haar geboortestad was en verwijst naar documenten waarin haar geboorteplaats vermeld staat. Zij betwist dat zij bij de DVZ zou gesteld hebben Sinjar te hebben verlaten in augustus 2013.

Zij wijst erop dat zij naar best vermogen verteld heeft over wat zij meegemaakt heeft en dat de commissaris-generaal dit ten onrechte als onvoldoende beschouwt. Rekening houdend met haar profiel, acht zij haar eenvoudig relaas bijzonder congruent. Zij volhardt in haar verklaring dat zij geen voedselpakketten ontvangen, noch zien droppen heeft. Zij legt uit dat zij de berg verliet door de massa te volgen en dat zij vervolgens op een wegje van modder terecht kwam, wat geen echte weg was die een naam droeg. Zij voegt toe dat zij de mensen die haar vervoerden niet kende en dat zij een jong meisje was dat haar ouders volgde in de chaos van een half miljoen mensen die op de vlucht waren.

Voorts herhaalt zij dat zij niet op de hoogte was van wie het vluchtelingenkamp had ingericht of wie de doorgang van de berg had vrijgemaakt, gezien zij zich hier niet mee bezighield als jonge vrouw die in angst leefde. Zij benadrukt dat zij negen jaar lang in het kamp doorbracht in bijzonder precare mensonwaardige leefomstandigheden, waar de commissaris-generaal volgens haar niet dieper op ingegaan is. Zij stipt aan dat zij naar waarheid alle organisaties die zij kende in het kamp vermeld heeft. Zij betwist niet dat er nog andere organisaties actief waren, maar kon de namen hiervan niet meedelen. Zij meent dat er geen scholen in het kamp waren in de zin van een echte school zoals zij deze gekend had en geeft aan dat zij wel vermeld heeft dat er organisaties waren die lessen gaven aan de kinderen in de tenten.

Zij verwijst naar alle documenten die haar identiteit en afkomst uit Khanasor volgens haar bevestigen. Zij benadrukt dat het gaat om originele documenten die allerm minst vals zijn. Ook verwijst zij naar de foto's van haar leven in het kamp en de foto van de badge van haar vader, waarop het vluchtelingenkamp vermeld staat en die volgens haar niet weerhouden wordt in de bestreden beslissing.

Volgens haar is het bijzonder reëel dat zij als ongehuwde Yezidi vrouw zonder mannelijke bescherming het risico loopt om in geval van terugkeer naar Sinjar het slachtoffer te worden van geweldpleging, seksueel geweld, discriminatie en armoede.

In een tweede middel voert verzoekster een schending aan van artikel 57/5^{quater} van de Vreemdelingenwet. Zij betoogt dat zij geen aangetekende zending met een kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud ontving, waardoor zij de inhoud van de notities niet kon verifiëren en zij geen bijkomende opmerkingen kon formuleren.

Wat betreft de subsidiaire bescherming, werpt verzoekster op dat een terugkeer naar haar regio van herkomst, de provincie Shinwar, uitgesloten is. Zij wijst op haar profiel als alleenstaande, laaggeschoolde vrouw met een gebrek aan financiële zelfredzaamheid en een onervarenheid op professioneel vlak. Zij meent niet langer over een functioneel netwerk en over geen enkele vorm van mannelijke bescherming te beschikken, gezien haar familie nog steeds in het vluchtelingenkamp verblijft en haar zus en broer in Duitsland verblijven. Zij stelt dat de veiligheidssituatie in de regio nog steeds bijzonder volatiel is en dat het risico op invallen van IS nog steeds reëel is. Uit een rapport van het *Macmillan Center for International and*

Area Studie at Yale van november 2024 blijkt volgens haar dat er actueel meerdere bijzondere ernstige dreigingen zijn voor de Yezidi gemeenschap in Shinwar. Volgens haar worden de Yezidi geconfronteerd met intimidatie, arrestaties, marteling en zelfs de dood als zij zich niet schikken naar de regels van de partijen die aan de macht zijn. Zij wijst eveneens op een toxisch klimaat van sterke anti Yezidi gevoelens onder Iraakse en Koerdische moslims.

3. Nieuwe stukken

3.1. Op 17 augustus 2025 maakt verzoekster, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota waarbij zij volgende nieuwe stukken voegt:

- Attest van de Centrale Directie inzake pensionering van de vader van verzoekster als directeur van de basisschool A.T. voor jongens in het geboortedorp van verzoekster, K.;
- Geboorteakte van verzoekster.

4. Onderzoek van de gegrondheid van het beroep

4.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om *“een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie”* te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*

- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

4.3. Beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

4.3.1. Verzoekster vreest dat zij bij terugkeer naar Irak het slachtoffer zal worden van vervolging omwille van haar Yezidi etnie (NPO, p. 10).

4.3.2. Middels de bestreden beslissing weigert de commissaris-generaal verzoekster de vluchtelingenstatus toe te kennen, oordeelt zij dat zij geen reëel risico op ernstige schade loopt en baseert zij zich hiervoor op de vaststellingen dat

- i) Verzoekster niet voldaan heeft aan de medewerkingsplicht, nu geen geloof kan worden gehecht aan haar verklaringen over haar verblijf in Irak, met name aan haar herkomst uit het dorp Khanasor, gelegen in het district Sinjar van de provincie Ninewa omdat (a) zij hier weinig tot niks spontaan over kan vertellen; (b) zij geen weet heeft van speciale plekken voor Yezidi's; (c) zij de naam van de school waar zij naartoe is geweest niet kan benoemen; (d) zij niet kan inschatten hoeveel personen er ongeveer in haar dorp woonden; (e) haar geografische kennis van Khanasor en de omliggende regio de wenkbrauwen doet fronsen; (f) het opmerkelijk is dat zij bij de DVZ liet optekenen dat zij vanuit Erbil vertrokken was;
- ii) De geloofwaardigheid van verzoeksters beweerde herkomst verder ondergraven wordt door haar oppervlakkige verklaringen met betrekking tot hetgeen zij meegemaakt zou hebben in augustus 2014, zijnde de vlucht wegens de komst van *Daesh* naar Sinjar;
- iii) De door verzoekster neergelegde identiteitsdocumenten niet van die aard zijn om de bovenstaande conclusie om te bouwen, gezien uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat corruptie en documentenfraude wijdverspreid is in Irak, waardoor de bewijswaarde van dergelijke stukken erg gering zijn;
- iv) Verzoekster er niet in slaagt aan te tonen dat zij in Irak vervolging als Yezidi vreest en dat zij te maken krijgen met discriminatie, nu (a) deze vrees louter hypothetisch is; (b) uit de beschikbare landeninformatie naar voren komt dat er geen sprake is van systematische vervolging van Yezidi's in Irak; (c) zij er niet in slaagt aannemelijk te maken afkomstig te zijn uit Khanasor;
- v) Verzoekster er niet in slaagt aannemelijk te maken dat zij verbleven zou hebben in het vluchtelingenkamp Shariya, gezien haar verklaringen over (a) wanneer zij naar dit kamp gebracht geweest zou zijn; (b) wie het kamp heeft opgericht; (c) de scholen in het kamp; (d) de hulporganisaties die betrokken waren bij het kamp, ontoereikend en niet in overeenstemming met de beschikbare landeninformatie zijn; (d) uit de stukken niet blijkt dat zij daar werkelijk gewoond zou hebben.

4.3.3. Na grondig onderzoek van het rechtsplegingsdossier wordt vastgesteld dat in de huidige fase van de procedure de voorliggende elementen de Raad onvoldoende toelaten om een compleet en correct beeld te krijgen van het geheel van verzoeksters omstandigheden, zodat het niet mogelijk is om een beoordeling te maken van het risico bij een terugkeer.

4.3.4. Zoals hoger aangehaald, moet verzoekster een inspanning doen om haar beschermingsverzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Daarnaast dient de commissaris-generaal ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong. Het Hof van Justitie heeft daarbij opnieuw benadrukt dat de samenwerkingsplicht *“inhoudt dat de beslissingsautoriteit, (...), de verzoeken niet naar behoren kan behandelen en bijgevolg een verzoek niet ongegrond kan verklaren zonder op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen rekening te houden met, ten eerste, alle relevante feiten betreffende de algemene situatie in het land van herkomst en, ten tweede, alle relevante elementen die verband houden met de individuele status en de persoonlijke situatie van de verzoeker.”* Het Hof preciseerde dat wat de relevante feiten betreffende de algemene situatie in het land van herkomst betreft, de lidstaten *“ervoor moeten zorgen dat er nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in de landen van herkomst van asielzoekers en, waar nodig, in de landen van doorreis (arrest van 22 november 2012, M., C-277/11, EU:C:2012:744, punt 67)”* (HvJ, C-756/21, X tegen International Protection Appeals Tribunal, Minister for Justice and Equality, Ierland, Attorney General, 29 juni 2023, punten 48-50 en 54-55).

De verklaringen, documenten of ander bewijsmateriaal en nauwkeurige landeninformatie zijn belangrijke elementen voor een zorgvuldige beoordeling van een verzoek om internationale bescherming.

4.3.4.1. Vóór het persoonlijk onderhoud legt verzoekster originele stukken neer, met name haar originele identiteitskaart en haar origineel nationaliteitsbewijs (AD CGVS, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stukken 1 en 2).

Artikel 48/6, § 3 van de Vreemdelingenwet bepaalt over de vertaling van stukken als volgt: *“De door de verzoeker voorgelegde stukken dienen, indien zij in een andere taal dan één van de drie landstalen of het Engels zijn opgesteld, vergezeld te zijn van een vertaling in één van de drie landstalen of het Engels.*

De verzoeker wordt bij het indienen van het verzoek, in een taal die hij begrijpt of waarvan redelijkerwijze kan worden aangenomen dat hij deze begrijpt, ingelicht over zijn plicht mee te werken om een vertaling te verstrekken, zoals bedoeld in het eerste lid.

Bij gebrek aan een vertaling, zoals bedoeld in het eerste lid, dient de verzoeker de door hem voorgelegde stukken, indien zij in een andere taal dan één van de drie landstalen of het Engels zijn opgesteld, zelf toe te lichten tijdens het persoonlijk onderhoud in voorkomend geval via de aanwezige tolk. Deze toelichting betreft minstens de relevante gegevens van de voorgelegde stukken.

In het geval de verzoeker een volgend verzoek om internationale bescherming indient, (...).

Bij gebrek aan enige vertaling voorzien door de verzoeker, is de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, niet verplicht om elk door de verzoeker voorgelegd stuk in zijn volledigheid te vertalen naar één van de drie landstalen of het Engels. Het volstaat om de door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen vastgestelde relevante gegevens te vertalen van de voorgelegde stukken.”

Hoewel uit voorgaande bepaling geen verplichting voortvloeit in hoofde van de commissaris-generaal om een vertaling van de voorgelegde stukken te voorzien, moet de verzoeker wel de mogelijkheid geboden worden om die documenten toe te lichten tijdens het persoonlijk onderhoud. Hieraan werd niet voldaan. De *protection officer* vraagt bij aanvang van het persoonlijk onderhoud of verzoekster de originele identiteitsdocumenten, zoals neergelegd bij de DVZ bij zich heeft, waarop verzoekster bevestigend antwoord en deze toont (NPO, p. 4). De *protection officer* stelt hierover echter geen enkele vraag doorheen het persoonlijk onderhoud. De mogelijks relevante gegevens van de documenten werden aldus niet afdoende toegelicht tijdens het onderhoud in de zin van artikel 48/6, § 3, derde lid, van de Vreemdelingenwet.

De vraag stelt zich in welke mate voorliggende identiteitsdocumenten pertinent kunnen zijn teneinde de geloofwaardigheid te beoordelen van verzoeksters regio van herkomst, recente verblijfplaatsen en vluchtrelaas.

De commissaris-generaal motiveert in de bestreden beslissing omtrent voormelde identiteitsdocumenten als volgt: *“De identiteitsdocumenten die u voorlegt, zijnde uw identiteitskaart en nationaliteitsbewijs (Administratief dossier – Groene map, stuk 1 & 2), zijn niet van dien aard bovenstaande conclusie om te buigen. Uit beschikbare informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt dat corruptie en documentenfraude wijdverbreid is in Irak, waardoor allerhande Iraakse documenten tegen betaling verkregen kunnen worden (Administratief dossier – Blauwe map, stuk 4). De bewijswaarde van dergelijke stukken is dan ook erg gering waardoor het uw verklaringen an sich zijn die dienen te overtuigen, in casu quod non.”*

Hoewel de commissaris-generaal de authenticiteit van de voorgelegde documenten aan de hand van de beschikbare landeninformatie bespreekt, laat zij na deze documenten naar inhoud te onderzoeken. Het gegeven dat de bewijswaarde van Iraakse documenten relatief is omwille van een hoge graad van corruptie, maakt niet dat de Iraakse documenten in elk geval en steeds van elke bewijswaarde ontdaan zouden zijn en dat de inhoud daarvan niet verder moet worden onderzocht. De relativiteit van de bewijswaarde van documenten kan immers worden opgeheven indien deze gepaard gaan met coherente en geloofwaardige verklaringen. Echter, gelet op het gegeven dat de documenten niet vertaald zijn of dat de essentiële informatie eruit niet is weergegeven in het administratief dossier, dat verzoekster niet in de mogelijkheid werd gesteld hieromtrent verklaringen af te leggen en dat de commissaris-generaal deze enkel beoordeeld naar authenticiteit, kan niet worden nagegaan of verzoeksters verklaringen consistent (kunnen) zijn met de inhoud van de stukken. Nochtans kan er redelijkerwijze vanuit gegaan kan worden dat deze essentiële informatie bevatten over verzoeksters herkomst en verblijfplaatsen, die de kern uitmaken van de bestreden beslissing.

4.3.4.2. Tijdens het persoonlijk onderhoud wijst de *protection officer* erop dat hij meer bewijs wilt over verzoeksters verblijf in het vluchtelingenkamp (NPO, p. 17-18), waaraan verzoekster vervolgens tegemoet komt op 17 februari 2025, met name vooraleer de bestreden beslissing genomen werd. Die stukken bevinden zich in het administratief dossier en worden omschreven als ‘stukken ter staving van haar herkomst’ (AD CGVS, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 3). Het gaat meer bepaald om een brief van ‘Republic of Iraq, Ministry of Migration and Displaced Duhok branch’, een badge op naam van S.S. en enkele foto’s. In de bestreden beslissing wordt hieromtrent als volgt gemotiveerd: *“De stukken die u, via uw advocaat, op 17 februari 2025 nog liet overmaken aan het CGVS zijn niet van dien aard om het CGVS te overtuigen van uw beweerde verblijf in het vluchtelingenkamp Sharya (Administratief dossier – Groene map, stuk 3). Immers blijkt nergens uit de door u voorgelegde documenten dat u daar werkelijk gewoond zou hebben. Zo staat u op geen enkel ogenblik op de foto met de man aan wie de documenten toebehoren, noch kan vastgesteld worden waar de foto’s genomen werden en onder welke omstandigheden. De brief van het ministerie van migratie en ontheemding, die eveneens tussen de voorgelegde stavingstukken zit, heeft een gesolliciteerd karakter aangezien dit pas opgevraagd werd na uw persoonlijk onderhoud op het CGVS. Zoals*

eerder opgemerkt hebben dergelijke stukken weinig bewijswaarde gelet op de hoge graad van corruptie en documentenfraude die heerst in Irak (Administratief dossier – Blauwe map, stuk 4)."

Dat de brief van het Iraakse "*Ministry of Migration and Displaced*" een gesolliciteerd karakter heeft omdat deze pas werd opgevraagd na het persoonlijk onderhoud, kan niet worden bevestigd, gezien er, bij gebrek aan vertaling, niet kan worden nagegaan wanneer deze brief is opgesteld, noch wat erin staat. Zoals in het verzoekschrift terecht wordt aangevoerd, laat de commissaris-generaal bovendien na om de badge van de heer S.S., die verzoeksters vader zou zijn (AD CGVS, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 3), naar inhoud toe te bespreken, waardoor de Raad er het raden naar heeft of de elementen erin vervat van belang kunnen zijn bij de beoordeling van de waarachtigheid van verzoeksters verblijf in het herkomstland.

De documenten gevoegd bij de aanvullende nota zoals opgesomd onder punt 3.1. dienen eveneens mee in beoordeling te worden gebracht rekening houdend met de inhoud van het geheel van de bijgebrachte stukken.

4.3.4.3. Voorts kan de Raad zich niet schragen achter de overige overwegingen in de bestreden beslissing.

Zo wordt er in de bestreden beslissing gemotiveerd dat verzoekster weinig tot niks spontaan kan vertellen over Khanasor. Echter wordt haar enkel gevraagd om wat te vertellen over Khanasor en over de bekende plaatsen, waarop zij antwoordt dat het een gewoon dorp is zonder speciale zaken (NPO, p. 7). Hoewel dit een zeer algemeen en weinig doorleefd antwoord is, gaat de *protection officer* hier verder niet op in. Vervolgens gevraagd hoe haar leven in Sinjar eruit zag, stelt verzoekster simpelweg dat het een normaal leven was, dat zij zorg droeg voor haar leven en haar tijd met haar gezin spendeerde (NPO, p. 8). Opnieuw is deze weergave zeer eenvoudig, doch laat de *protection officer* na dit verder uit te diepen. De enige zaken die haar verder nog over haar dorp gevraagd worden, zijn de omliggende dorpen, de meest voorkomende jobs, de school en hoeveel mensen er in het dorp woonden (NPO, p. 7-8). Wanneer haar gevraagd wordt waar zij haar boodschappen deed, antwoordt zij slechts dat zij winkels hadden, doch wordt zij niet verder bevraagd over de winkels waar zij concreet naartoe ging (NPO, p. 8).

Vervolgens wordt verzoekster verweten dat zij geen melding maakt van de schrijnen in Sinjar district en van de Sharfadin tempel die slechts op een halfuurtje rijden van Khanasor ligt, terwijl de *protection officer* specifiek de vraag stelde naar speciale plekken in Khanasor, en niet in het Sinjar district (NPO, p. 7). Het administratief dossier bevat bovendien geen landeninformatie die haar verklaringen over het gebrek aan schrijnen in Khanasor zou kunnen tegenspreken.

Voorts wordt gemotiveerd dat de geloofwaardigheid van verzoeksters vermeende regio van herkomst verder op de helling komt te staan omdat zij, wanneer haar bij de DVZ gevraagd wordt naar haar reisweg, liet optekenen dat zij vanuit haar geboorteplaats Erbil vertrokken is (AD CGVS, deel DVZ, Verklaring DVZ 20.01.23, punt 42). Echter, wanneer haar aan het begin van het interview bij de DVZ gevraagd wordt om een kort overzicht te geven van haar hoofdverblijfplaatsen gedurende de voorbije jaren, vermeldt zij wel dat zij tot 2014 in Khanasor gewoond heeft en dat zij hierna in het vluchtelingenkamp in Duhok woonde (AD CGVS, deel DVZ, Verklaring DVZ 20.01.23, punt 10). Het is niet duidelijk of de vermelding "geboorteplaats" bij het beschrijven van haar reisweg effectief slaat op Erbil of dat zij hiermee in het algemeen op Irak doelt, dat er net boven staat geschreven, waardoor haar dit niet zonder meer verweten kan worden.

Verzoekster geeft aan de naam van de school in Khanasor niet te kennen en licht toe dat ze de school lang geleden verliet. Ook in dit verband werden er geen bijvragen meer gesteld (NPO, p. 7).

4.3.4.4. Het wordt niet betwist dat verzoekster de Yezidi etniciteit heeft.

Uit de EUAA "*Country Guidance: Iraq*" van november 2024 (p. 39-40) blijkt dat Yezidi's een risicoprofiel hebben en te maken kunnen krijgen met acties die dermate ernstig zijn dat ze neerkomen op vervolging (bv. gedood of ontvoerd worden door ISIL). Echter, bij de individuele beoordeling van de vraag of er een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de persoon te maken zal krijgen met vervolging, moet rekening worden gehouden met risico verhogende omstandigheden, zoals de regio van herkomst, het geslacht en de perceptie van de familie/gemeenschap, het bezit van documenten en alle andere specifieke kenmerken eigen aan de persoon. Het loutere feit dat verzoekster Yezidi is, kan, gelet op voorgaanden, aldus op zich niet volstaan om aannemelijk te maken dat zij een gegronde vrees voor vervolging heeft.

De commissaris-generaal beperkt zich ertoe te stellen dat er geen systematische vervolging is van Yezidi's, maar tot dergelijke conclusie kan, blijkens de landeninformatie waarnaar zij zelf verwijst, niet gekomen worden zonder de thans voorliggende documenten (zie *supra*) nader te onderzoeken.

4.3.4. Rekening houdend met wat voorafgaat, dringt er zich een grondiger onderzoek op teneinde een duidelijk beeld te verkrijgen van verzoeksters regio van herkomst dan wel een duidelijk antwoord op de vraag of verzoekster in staat is hier duidelijkheid over te verschaffen.

4.3.5. Gelet op de grenzen van een ondervraging ter terechtzitting, waardoor de Raad geen omstandig gehoor kan houden en gelet op het gegeven dat de Raad geen onderzoeksbevoegdheid heeft, ontbreekt het de Raad derhalve aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. *In casu* moet verzoekster zo nodig de gelegenheid krijgen om omstandig te worden gehoord opdat een integrale geloofwaardigheidsbeoordeling kan uitgevoerd worden, waarbij de voorgelegde documenten samen met de verklaringen en de relevante landeninformatie worden bekeken en in hun geheel worden beoordeeld zoals vereist door artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet.

Gelet op hetgeen voorafgaat dient de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 3° van de Vreemdelingenwet te worden vernietigd en dient de zaak te worden teruggezonden naar de commissaris-generaal.

Voorgaande vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde middelen en grieven niet verder te onderzoeken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 6 maart 2025 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie oktober tweeduizend vijftientig door:

I. FLORIO,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. FLORIO